

Oponentský posudek
rigorosní práce

Mgr. Ing. arch. Kateřiny Hájkové
na téma
„Alternativní řešení sporů v České republice“

Kandidátka předložila práci na uvedené téma v rozsahu celkem 130 stran (včetně úvodní části a zřejmě závěrečné pasáže od str. 121 včetně seznamu literatury a internetových odkazů. Z hlediska formálního tak více než vyhověla požadavkům kladeným na práce tohoto druhu; s ohledem na formu lze vytknout jen, že obsah práce postrádá stránkování, což čtenáři činí užívání práce dosti nepříjemné; takový nedostatek lze snad tolerovat u prací diplomových, nikoli u prací daného druhu, jež nejsou určeny pouze úzké či nejužší akademické obci – na toto hledisko by měla autorka pamatovat.

Z hlediska systematického je práce podrobně členěna na celkem 4 části, jež jsou dále podrobně rozděleny. Po úvodní části, v níž se kandidátka zabývá obecně pojmy a druhy alternativního řešení sporů následují části věnované platným metodám alternativních metod řešení sporů, podrobněji pak zejména výklad arbitráže a mediace v ČR. Vůči tomuto členění práce nemám zásadních námitek.

Úvodní část práce je velmi stručná, spíše popisná a syrová, působí téměř dojmem, že by mohla být nahrazena velmi stručným stejně funkčním úvodem. Obdobnou výtku mám i k části II., kde se autorka opět z hlediska – zde i systematického – upíná k arbitráži a další metody ADR popisuje bez hlubšího členění a některé zcela opomíjí. Zde mám pochybnosti o zvolené terminologii (jednou užívá pojmu justiciární, podruhé judičiální), nejsem rovněž příliš příznivcem pojmu „med-arb“ jako samostatného označení metody ADR.

V části III. se autorka logicky věnuje především rozhodčí smlouvě, rozhodčímu orgánu; pojímá však výklad nikoli ze stránky procesní, takže se zastavuje na půli cesty – má-li dle mého názoru v úmyslu zabývat se alternativními metodami řešení sporů v ČR, nemůže touto formou opomíjet procesní stránku jediného platného typu ADR komplexně upraveného v právním řádu ČR. Tento nedostatek je podle největším záporem práce, byť se jej autorka snaží doplnit výkladem zejména v rámci výkladu o rozhodčích soudech.

Poslední část práce je dle podání autorky věnována mediaci v ČR. Dle faktického obsahu se však spíše jedná o prezentaci Asociace mediátorů ČR, tedy prezentace konkrétní projektové aktivity týkající se podpory mediace v ČR. Tato pasáž je ovšem zpracována velmi popisně spíše informativně a působí jako jakási informační brožura – výstup z daného projektu či jeho závěrečné zprávy, aniž by ovšem obsahovala obecné zhodnocení této metody.

Závěrečná pasáž práce se pokouší o jakousi analýzu stávajícího stavu ADR v ČR; nejde však ve skutečnosti o analýzu, kterou by bylo možné s ohledem na známé problémy zejména arbitráže očekávat (autorka nereaguje dostatečně ani na recentní moderní vývojové trendy související s moderními formami arbitráže uplatňovanými v ČR); autorka se nezabývá ani povahou tzv. finanční arbitráže či jejím dalším vývojem s ohledem na význam ochrany spotřebitele v ČR v souvislosti s členstvím ČR v EU a vývojem práva EU v této oblasti.

Práce autorky s literaturou i judikaturou je spíše pasivní; v závislosti na způsobu zpracování právní úpravy rozhodčího řízení v ČR zpracování judikatury logicky de facto chybí. Popisnost práce do jisté míry snižuje úmysly autorky, stejně jako poněkud laxní závěr.

I přes výše uvedené nedostatky pokládám práci za ještě způsobilou k obhajobě; v jejím rámci nechť se autorka vyjádří k výše konstatovaným nedostatkům.

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 12. prosince 2006